

De angsten en uitvluchten voorbij

Het Forum Asiel en Migraties vindt dat de rondzendbrief over de regularisatie van asielzoekers niet langer mag uitblijven, crisis of niet.

Het excuus dat de regering in voorzichtige zaken is, is al door de premier zelf van tafel geveegd

Doen ze het of doen ze het niet? De ogen van tienduizenden inwoners van dit land zijn gericht op de federale ministerraad van morgen: zal de regering eindelijk een beslissing nemen over de rondzendbrief regularisatie of niet? Het zijn trouwens zeker niet alleen de mensen zonder papieren zelf die in spanning afwachten, maar evengoed duizenden werkgevers, overheidsambtenaren, advocaten, hulpverleners, vakbondsmensen, Zij kunnen momenteel hun job niet naar behoren uitoefenen, omdat het totaal onduidelijk blijft waar hun (potentiële) werknemer, cliënt, resident, aan toe is.

Guy Tegenbos schreef hierover (DS 17 juli): de mensen zonder papieren wachten 'al maanden op een nieuwe rondzendbrief die doet wat lang geleden beloofd is. Alles ligt al maanden klaar daarvoor. Maar de politieke crisis deed die brief in politiek drijfzand belanden. Zolang niet zeker is dat er geen verkiezingen aankomen, durft geen partij het klaarliggende compromis afronden. De ene partij is bang voor het verwijt dat ze niet ruimhartig genoeg was; de andere beeft voor politieke concurrenten die haar laksheid zullen verwijten.'

Waar is de regering dan precies bang voor, vragen wij ons af. Een eerste vrees lijkt te zijn dat tienduizenden mensen via de nieuwe rondzendbrief een verblijfsvergunning zouden krijgen. Het aantal schrikt af. Dit hoeft echter niet als men weet dat het niet gaat om nieuwe immigranten, maar juist om mensen die al jarenlang (4 jaar of langer) in België wonen. Het lijkt ons juist nuttiger en eerlijker om de kiezer ervan te proberen overtuigen dat we deze tienduizenden, die hier toch al zijn, die niet uit zichzelf zullen vertrekken en die we onmogelijk allemaal gedwongen kunnen verwijderen, beter papieren geven dan ze verder in de illegaliteit te duwen.

Een tweede vrees is dat veel geregulariseerden zouden gaan wegen op de budgetten van OCMW's en de sociale zekerheid in het algemeen. Wie dit argument hanteert, vertrekt echter niet van feiten maar van veronderstellingen. Wetenschappelijk onderzoek hierover en onze eigen ervaringen leren dat het beeld veel genuanceerder is: ook al klopt het dat een deel van de geregulariseerden een tijd OCMW-steun genieten, een groot deel van hen wordt na verloop van tijd gewoon werknemer of zelfstandige. Trouwens, werken of concreet uitzicht hebben op een job geldt als één van de criteria zowel voor het krijgen van een regularisatie als voor de verlenging ervan na één jaar.

Een laatste belangrijke vrees is dat de nieuwe regularisatiecriteria een aanzuigeffect zullen hebben en meer immigranten naar ons land zullen lokken. Dit argument is nog minder op feiten gebaseerd dan het vorige. Het enige vergelijkingsmateriaal is de regularisatie van 2000. In de jaren 1999-2001 kende ons land inderdaad een piek van asielaanvragen, waarvan vaak wordt beweerd dat die het gevolg was van de regularisatie. Onderzoekers als Nicolas Perrin (UCL) hebben echter aangetoond dat de oorzaken van deze piek veel complexer waren en pasten in een wereldwijde stijging van vluchtelingen en conflicten. Bovendien was de stijging aan asielaanvragen al aan de gang lang voor er sprake was van de regularisatie.

Deze drie redenen om 'het niet te doen', vertonen dus een basiskenmerk van angst: ze zijn in grote mate irrationeel. Mogen wij van onze nationale toppolitici niet verwachten dat ze deze irrationele angsten, die ongetwijfeld ook bij de kiezer leven, met rationele argumenten te lijf gaan, eerder dan er zelf ook in te geloven?

Intussen bezorgt de aartsmoeilijke politieke situatie een aantal partijen in de regering extra redenen om een beslissing over de rondzendbrief nu niet opportuun te vinden. Het flauwe excuus dat de regering in 'voorzichtige zaken' zou zijn, is gelukkig al door de premier zelf van tafel geveegd. Enkel communautaire dossiers verdienen voorzichtigheid, en dit is geen communautair dossier. Niemand claimt de regionalisering ervan, en de meningsverschillen in deze zijn even reëel tussen Open VLD en CD&V of tussen PS en MR als tussen Open VLD en CDH. De breuklijnen lopen over de taalgrens.

'Wij willen wel, maar het zijn de anderen die blokkeren', is een al even vaak gehoord excuus dezer dagen. Nochtans zagen wij de voorbije tijd alle partijen rond de tafel openingen maken. De ene al meer dan de andere, dat klopt. De ene denkt ook meer te verliezen te hebben dan de andere. Bovendien werd de rondzendbrief regularisatie gekoppeld aan een heel pakket maatregelen rond asiel en migratie, zodat geen enkele partij kan

beweren dat er voor haar niks in zit.

Het ultieme alibi werd voor sommigen geleverd door de acties van de mensen zonder papieren zelf. 'Zolang er hongerstakingen lopen, kunnen we de rondzendbrief niet uitbrengen, want dan wekken we de indruk dat we toegeven aan chantage', luidt het dan. Eigenaardig, want het is in dit democratische land al decennia traditie om tijdens sociale acties - stakingen, straatprotest, - juist wel te onderhandelen en tot akkoorden te proberen komen. Het draait de zaken ook helemaal op hun kop: de hongerstakingen zijn juist het gevolg van het uitblijven van een rondzendbrief. Volgens ons zou een algemene regeling juist als een verstandiger antwoord worden gepercipieerd door de publieke opinie dan het op een totaal willekeurige manier uitreiken van papieren aan hongerstakers, van wie een deel heel kort in ons land is en nog nooit zelf een regularisatie-aanvraag indiende.

Tegenover de angsten en uitvluchten om nu niet te beslissen tot een rondzendbrief regularisatie, staat een karrenvracht rationele argumenten om het wel te doen. Het is goed voor onze economie, omdat het knelpuntberoepen invult en zwart werk wit maakt. Het is goed voor de mensen, omdat het burens en medeburgers de kans geeft om belangrijke obstakels voor hun integratie in de samenleving te overwinnen. Het is goed voor de overheid, omdat het veel duidelijker maakt wie wel en niet in ons land mag blijven.

De voorbije twee jaar hebben God en klein Pierke gepleit voor regularisatiecriteria: de kardinaal, werkgevers, vakbonden, priesters, advocaten, gewone burgers, scholen, We weten zéér goed dat hier politieke moed gevraagd wordt. Ja, wij vragen moed. In tijden van politieke crisis en impasses, is het niet met minder politieke moed dat de uitgang dichterbij komt. When the going gets tough, the tough get going. Aan de ministers om nu te tonen uit welk hout ze gesneden zijn.

Jan Renders, algemeen voorzitter ACW

Luc Cortebeek, nationaal voorzitter ACV

Daniel Van Daele, federaal secretaris ABVV

Guy Tordeur, verbondssecretaris ACV-CSC Brussel-Halle-Vilvoorde

Pieter De Gryse, Didier Vanderslycke, Eric Somers, Paul Pataer, Forum Asiel en Migraties